

„Égő tűzben lélek ül, fénylő lánggal érzést szül...” Ez az ősrégi sámánének részlete volt a féces üzenő falának a mottója. Az alig 50 kilós, ég-kék szemű, derékig érő raszta hajú Vitold azon fiatalok közzé tartozott, akik megszállottan vonzódtak a misztikával elegyített történelmi dolgok iránt. Egyike volt az öt húszon éves fiatalnak, akik gondoltak egy merészet és látványszínházat alapítottak. Pontosabban egy olyan teátrumot, amelynek a lényege cirkuszi mutatványokkal, bűvészkedéssel és zsonglőrkedéssel volt tarkítva. Vitold tehát nem egy hagyományos teátrumot vezetett, hanem a „Szalamander” nevű Tűz- és látványszínházat.

A társulat másik alapítója a szőke, modellalkatú, Krisztina, aki néhány éve a festői szépségű Rónafürdön pihenve egy nyugat-magyarországi társulat fellépésébe pistult bele. Megkereste a tűztáncosok honlapját és felvette velük a kapcsolatot. A kisvárosban ilyen jellegű látványszínházak akkor még nem működtek és napjainkban is mindössze egy-két ilyen jellegű produkcióval találkozni, elsősorban fesztiválok, új év, vagy városnapok idején. És Krisztina várt, tervezett és már a fellépő ruhákat rajzolgatta noteszában. Amikor egy tömegközlekedési eszköz hátsó ülésén megpillantotta Vitoldot. Tűzolás lenne azt állítani, hogy a két fiatal azonnal egymásba szeretett, de annyira vibrált a köztük lévő távolság levegője, hogy szinte csak egy szikra hiányzott ahhoz, hogy lobogni kezdjen kettőjük között a la mur.

A lány a fiú mellé huppant és olvasni kezdte a fiú kezében tartott könyvet.

– Az antikváriumban vettem, sokáig kutakodtam utána – mondta Vitold anélkül, hogy üdvözölte volna a lányt vagy megkérdezte volna tőle a nevét és azt, hogy hová utazik. – Sámánokról szól és ősrégi varázspraktikákról, amelyek a tűzzel is kapcsolatosak.

A lány kicsit meglepődött, hogy a fiú kitalálta az ő titkos hobbiját, de azzal próbálta elhessegetni a gondolatait, hogy csak a véletlen műve lehet, hogy a fiú ezeket mondta.

- Én most éppen a tűz-színházamhoz keresek társakat. – mondta Krisztina és szinte biztos volt benne, hogy a mellette ülő fiú rendelkezik mindazon tehetséggel, amely a cirkuszi látványprodukciókhoz szükséges
Így indultak...

– Nem hagyott nyugodni a gondolat, a pazar látvány, a zsonglőrök technikája és elhatároztam, hogy magam köré gyűjtök néhány hasonló, bátor szellemű fiatalot. Úgy terveztem, hogy megpróbáljuk a saját koncepciónk alapján kialakítani a produkciókat. Igen ám, de amint felvázoltam az elképzeléseimet a cirkuszi show-val kapcsolatban vagy kinevettek, vagy azt mondták: ezt lehetetlen megcsinálni. És lám: idővel sikerült öt huszonéves ifjút találnom, akikkel már fél éve csináljuk – emlékezik vissza mosolyogva az indulásra Krisztina, mikor az egyik helyi újság riporternője faggatni kezdte a társulatról.

Még mielőtt valaki azt hinné, hogy a színházi előadásokhoz hasonlóan a tűzszínházban is előre megírt forgatókönyv alapján dolgoznak, gyorsan hozzáteszem, hogy valóban így van. De míg a hagyományos társulatoknál néhol megengedett az improvizáció, a Szalamander tagjainak soha. Egy apró mozdulat is komoly balesetet okozhat, a másik testi épségére tehát nagyon figyelnek. Krisztina tudta ezt és a fellépéseiknél bátran dobálta Vitoldnak az égő fáklyákat.

Az újságíró unottan kattintgatta a diktafonját és Krisztina érezte valami olyat kell mondania ennek az unott képű firkásznak amivel „robbant”. Ha megírja a zszurnaliszta a megyei lapba, azzal jó kis ingyen reklámot csinál a „tűzes cirkusznak”, ahogy definiálta őket ez a firkásznő.

– Nagyon sok gyakorlást igényel még egy 10-15 perces produkció is, ennek ellenére nagyon ritkán fordul elő, hogy ne legyen égési sérülés. Persze nagyon ügyelünk a hajra, amit tilos szabadra engedni és a ruházatunkra. Utóbbi speciális anyagból készül, amit kizárólag én tervezek meg és varrom a társaimnak. A tűzzel játszani nem könnyű, de nagyon izgalmas – teszi hozzá a „tüzes” ötletgazda. És lopva az újságírónőre néz.

Krisztina már feszengett. Hogyan értesse meg ezzel az öregedő újságírónővel, hogy valami nagyon szuper dolgot képviselnek. A produkcióik lényege kortárs zsonglőr- és pirotechnikák ötvözete a keleti harcművészet elemeivel. A fő látványeleme a tűzlángok, amely koreográfiai elemekkel tarkítva a tüzes buzogányok dobálásával, lengetésével, a megfelelően kiválasztott háttérzene és fénytechnika installációjának a kíséretében adja ki az egész színes produkciót. Ekkor a firkász nő újabb kérdést intéz a lányhoz. Mégpedig hogy hol tartják a próbákat. Erre ismét egy kedves mosoly a válasz a Krisztina részéről. A felkészülések zömében a szabad ég alatt történnek, télen azonban egy nagyobb termet kell bérelniük. A tüzes látványszínház nagyon népszerű a házassulandók körében. A lakodalmas násznép szórakoztatása mellett a vastagabb pénztárcájú honfitársaink születésnap bulijára is gyakran kapnak meghívást a „tüzes” lányok. Ilyenkor a megrendelő kívánsága alapján áll össze a repertoár. Az egyik legutóbbi roma-lagzin például látványos cigány viseletben léptek a színpadra, ami kicsit nehezítette show menetét. A széles és bő roma-szoknyákat, mondja Krisztina, nem éppen tűzszínházak fellépéseire találták ki, de ezt is ügyesen megoldották...

Az utóbbi mondatokra a riportkészítő felkapta a fejét. Roma lagzi és tüzes cirkusz? Ez jó sztori, mondja hangosan. És be tudna mutatni most nekem valamilyen kis ízelítőt ebből a tüzes cirkuszi mutatványból, faggatja tovább Krisztinát. A lánynak ekkor hirtelen támadt egy ötlete. Pici türelmet kért, majd elvonult egy hátsó helyiségbe. Pát perc múlva visszatért Vitolddal. A fiú félmeztelen Adonisz teste már olyan látványt mutatott, hogy az újságíró nő ösztönösen megnyalta a száját. Majd lassan meggyújtotta a buzogányokat. Gyönyörű férfitestén minden mozdulat maga volt az erotika. A firkász nő már el volt varázsolva. Pedig még csak most jött a produkció. Vitold egy pillanatra lehunyta a szemét: sámánőseit hívta segítségül. Marketingre... És elkezdte. „Égő tűzben lélek ül, fénylő lánggal érzést szül...”- mormolta halkan. Az előadásában benne volt: az örök misztérium, a szerelem a lángoló természetével, s a tüzes küzdelemmel is, amely az egyetlen választottért folyik, amióta világ a világ...